

Mål T-167/02

Établissements Toulorge mot Europaparlamentet och Europeiska unionens råd

”Talan om ogiltigförklaring — Fysiska eller juridiska personer —
Rättsakter som berör dem direkt och personligen — Direktiv 2002/2/EG —
Avvisning — Skadeståndstalan”

Förstainstansrättens beslut (fjärde avdelningen) av den 21 mars 2003 . . . II-1114

Sammanfattning av beslutet

1. *Talan om ogiltigförklaring — Fysiska eller juridiska personer — Akter som de är direkt och personligen berörda av — Direktiv genom vilket skyldigheten att ange de exakta andelarna angivna i viktprocent för de råvaror som ingår i foder avsett för djur införs — Avvisning*
(Artikel 230 fjärde stycket EG; parlamentets och rådets direktiv 2002/2)

2. *Europeiska gemenskaperna — Domstolsprövning av att institutionernas rättsakter är lagenliga — Rättsakter med allmän giltighet — Nödvändigt för fysiska eller juridiska personer att få till stånd en prövning genom ogiltighetsinvändning eller förhandsavgörande — Skyldighet för nationella domstolar att tillämpa nationella förfarandebestämmelser så att det är möjligt att få till stånd en prövning av lagenligheten av allmänt tillämpliga rättsakter från gemenskapen — Möjlighet för enskild att föra talan direkt vid gemenskapsdomstolen när det inte finns någon möjlighet att få till stånd en prövning i nationell domstol — Föreligger inte*
(Artiklarna 234 EG, 241 EG och 230 fjärde stycket EG)

1. För de bestämmelser som återfinns i direktiv 2002/2 om avyttring av foderblandningar, och då i synnerhet skyldigheten att ange de exakta andelar angivna i viktprocent för de foderråvaror som ingår i djurfoder, gäller att de är allmänt formulerade, att de är tillämpliga på objektivt fastställda situationer och att de ger rättsverkningar i förhållande till en generellt och abstrakt angiven personkrets, nämligen tillverkare, förpackare, importörer, säljare och distributörer av dessa foder, och de berör endast ett djurfoderföretag — vars huvudsakliga verksamhet består i utveckling och tillverkning av foderblandningar avsedda för animalieproduktionens djur — i dess objektiva egenskap av tillverkare av sådant foder, och innebär inte att någon särskild rättighet enligt gemenskapsrättens skydd för företagets kunnande och affärshemligheter åsidosätts. Företaget berörs alltså inte personligen av direktivet på det sätt som avses i artikel 230 EG.
2. Genom fördraget inrättades, dels med stöd av artikel 230 och artikel 241, dels med stöd av artikel 234, ett heltäckande system för förande av talan och förfarande för att säkerställa kontrollen av att institutionernas rättsakter är lagenliga, något som anförtröddes gemenskapsdomstolen. I detta system har fysiska eller juridiska personer, som på grund av de begränsningar av deras talerätt som föreskrivs i artikel 230 fjärde stycket EG inte kan föra talan direkt vid domstolen angående en rättsakts giltighet, möjlighet att åberopa att en sådan rättsakt är ogiltig, antingen inför EG-domstolen enligt artikel 241 EG i fördraget eller inför nationell domstol, och därvid förmå denna, som själv saknar behörighet att pröva giltigheten av gemenskapens rättsakter att i detta hänseende ställa tolkningsfrågor till domstolen.

Det åligger medlemsstaterna att inrätta ett system för rättslig prövning som gör det möjligt att säkerställa att rätten till ett verksamt rättsligt skydd iakttas. Dessutom skall bestämmelserna i artikel 230 EG om upptagande till

(se punkterna 50—57)

sakprövning inte tolkas så, att en talan om ogiltigförklaring skall tas upp till sakprövning när det efter en konkret prövning vid EG-domstolen av nationella förfarandebestämmelser visas att en enskild saknar möjlighet att genom att föra talan vid nationell domstol få till stånd en prövning av den omtvistade rättsaktens giltighet. Denna tolkning gäller i än högre grad när det inte

har hävdats att det finns en möjlighet att väcka talan vid den nationella domstolen och på så sätt få till stånd en prövning av ett direktivs giltighet.

(se punkterna 65 och 66)